

[Jørgen Møller.]

kasserne dette Virkefelt. Sparekasserne har gennem Slægtled haft den Opgave at fremme Sparsommeligheden ved at yde en passende Rente for de opsparede Penge, hvilket kun er muligt, hvis de igen har Mulighed for at anbringe disse Pengemidler til sunde og gode Formaal og med en passende Margin for Fortjeneste. Denne samfundsgavnige Opgave maa og vil Sparekasserne ogsaa løse i Fremtiden, og jeg tror, at Kasserne vil være i Stand dertil, selv om de kommer ind under de Restriktioner, som det foreliggende Lovforslag paalægger dem, særlig naar Ministeren vil gøre Brug af sin Dispensationsret til Fordel for de Kasser, som trænger dertil. Den højtærede Minister har vist en lille Imødekommenhed over for Sparekasserne — ja, det samme er jo kommet Bankerne til gode — derved, at han har indvilget i, at det kontante Beløb som Kasserne i Henhold til Lovens § 1 er forpligtede til at have paa en Spærrekonto, nu er nedsat fra 65 til 50 pCt.

Jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale begge de foreliggende Lovforslag.

Stensballe: Med den Forsigtighed, der efter min Opfattelse, under de nuværende Forhold vises fra privat Side saavel som fra Bankernes og Sparekassernes Side ved Investeringer, en Forsigtighed, der er ganske modsat, hvad der vistes under sidste Krig og i Tiden efter sidste Krig, mener jeg ikke, der vilde ske større Fejlinvesteringer fra Pengeinstitutternes Side, selv om disse fremdeles havde fuld Raadighed over den samlede Indlaansmasse. Men nu har Regeringen altsaa fundet det betimeligt at fremsætte det foreliggende Forslag, og vi skal da ogsaa i dette Ting lige saa vel som mit Parti i Folketinget medvirke til, at Forslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, bliver ophøjet til Lov.

Jeg kan ikke nægte, at jeg var meget betænkelig ved Professurudvalgets Forslag om Binding af helt op til 75 pCt., fordi jeg deri saa en Fare for, at Pengeinstitutterne vilde faa meget store Vanskeligheder ved at opretholde Indlaansrenten, hvilket nemt kunde føre til, at Pengene forsøgte at gaa andre Veje end til Pengeinstitutterne, som de var vant til. Der kunde derigennem skabes en Uro paa Pengemarkedet, som kunde blive ret faretruende, saa at Bestemelsen eventuelt kom til at virke modsat Hensigten. Det høje Ting vil heraf forstaa, at jeg anser Nedsættelsen af Bindingsprocenten til 50 for en væsentlig Forbedring, idet det vil gøre det lettere at søge at

opretholde Udlaansrenten og derigennem ogsaa søge at holde Ro i de ledige Penge.

Med disse Bemærkninger vil jeg gerne anbefale Lovforslaget til videre Fremme.

Stein: Jeg har allerede paa et tidligere Tidspunkt i Dag haft Lejlighed til at gøre nogle almindelige Bemærkninger om det Lovforslag, der er til Forhandling her. Da der ikke er nogen Anledning for mig til at tale vidt og bredt om Forslaget efter de Ændringer, der foreligger fra den højtærede Handelsministers Side, kan jeg paa mit Partis Vegne fuldt ud tiltræde Forslaget og anbefale det til hurtig Gennemførelse.

Martin Sørensen (Peterslund): Vi kan tiltræde begge de forelagte Forslag, Forslaget om Tillæg til Lov om Banker og Forslaget om Tillæg til Lov om Sparekasser. Det nye er jo, at Sparekassernes Forhold med Hensyn til Kassebeholdningen skal fastlægges paa samme Maade som Bankernes. Jeg gør opmærksom paa, at begge Lovenes Titler indeholder Ordet „midlertidig“, og det synes jeg, man maa lægge nogen Vægt paa, idet man kan forudse, at der paa et eller andet Tidspunkt maa komme en mere varig Løsning af Problemet de ledige Penge i Banker og Sparekasser. Jeg skal ikke stille Forslag om, hvilken Vej man bør gaa, men jeg kunde tænke mig, at der f. Eks. gaves Tilladelse til at tegne kortfristede, lavt forrentede Statslaan. Saa længe de mange Penge henligger bundne, uvirksomme og uforrentede i Bankers og Sparekassers Kassebeholdninger, udgør de en Byrde for Pengeinstitutterne, og det vil før eller senere medføre, at Indlaansrenten maa sættes ned. Der kan jo ikke være Tale om at sætte Udlaansrenten op, det vilde være urimeligt, naar Landet svømmer i Penge. Indlaansrenten er imidlertid for Øjeblikket ikke for høj i Forhold til det høje Prisniveau.

For mange smaa Sparere, navnlig ældre, der ikke har andet at leve af end en Renteindtægt, er der allerede opstaaet Vanskeligheder paa Grund af Dyrtiden og de beskedne Renteindtægter. Da der nu er stor Forskel mellem de enkelte Bankers og de enkelte Sparekassers Forhold, idet nogle af Pengeinstitutterne har større Mulighed end andre for at laane Penge ud til sunde og fornuftige Foretagender, tillader jeg mig at henstille til den højtærede Handelsminister, at Ministeren gør skønsom Brug af den ham i Loven givne Bemyndigelse til at meddele Dispensation fra Lovens Regler, saa den ikke kommer til at virke ubilligt over for de Banker og Sparekasser, som